

način maščevalo nad njim, da ga je s svojimi vejami liki z rokami po-
tegnilo v svojo sredo in mu grozilo. A tudi še drugače se mu je videlo,
da se mu je drevje maščevalo. Na jesen tistega leta ni bilo namreč
nobenega sadja. Vsa drevesa so bila prazna. Nekateri so trdili, da so
temu gosenice krive, drugi, da je spomladi preveč cvetja slana zamo-
rila. Dolfetu pa je neki skrivni glas dopovedoval, da drevesa iz osvete
do njega niso rodila ne jabolk ne hrušk, ki jih je on tako rad imel!...

FRANJO ČIČEK:

„Zazidana“ lipa.

(Pripovedka.)

akšnih 20 minut od Bohove se cepi steza od državne
ceste k betnavskemu gradiču. Stoletne lipe stoje
ob njej in v mraku slišiš čudno skovikanje sov, ki
frfotajo iz lukenj in dupel ter vznemirjajo okolico.

Če kreneš tja, opaziš kmalu v drevoredu lipo,
koje votlina je na vzhodni strani zazidana. Misli-
bi, da so jo zato zazidali, da je vihar ne bi podrl tako
lahko, ljudje pa pripovedujejo drugače.

Ni še dolgo, odkar sta se peljala v mraku betnavski škof in neki
kanonik tod mimo. To je zvedel pocestni ropar, se skril v votlino stare
lipe in ko je drčala kočija mimo, je skočil iz dupline in ustrelil proti
škofu. Škof je bil ranjen, kanonik pa na smrt zadet. Uropal ju je,
potem pa zbežal. Da se kaj takega ne bi pripetilo več, so škofovi ljudje
staro lipo zazidali.

Drugi pa spet pravijo, da so pozneje strašnega roparja ujeli —
in ga za kazen živega zazidali v lipo.

Pri tej lipi dandanes baje »straši«. V temnih nočeh slišijo mimo-
idoči otožno vzdihovanje iz debla in vse polno sov in čukov se zbira
tam okoli. Nekemu revnemu delavcu se je nekoč pripetilo, ko je šel
o polnoči tam mimo, da je slišal glas iz lipe: »Človek, ustreli v lipo!
Kar boš našel, je tvoje, jaz pa bom rešen.« In res, pogumnež vzame
pištolo ter ustreli v lipo. Nenadoma zasliši grozovit udarec, kakor da se
je lipa podrla, iz debla pa prileti mošnja cekinov tik predenj.
Istočasno je šinila mimo njega temna senca ter izginila v noč. Ko je
prišel delavec domov in je hotel prešteti cekine, opazi, da so se mu
pred očmi izpremenili v prah in pepel, ki je nevidna roka s prstom
napisala vanj: »Ne ubijaj!« Poslej pri lipi ne straši več, le sove še
skovikajo čudno pesem v temno noč.

